

Çocuk Kalbim

Neydi benim en sevdiğim oyun? Saksağan seksek, kuyruğu tümsek, kuyruğuna binelim, bizim köye gidelim... **Seksek**; tek ayak üstünde zıplamak. Evet, çok severim ama en sevdiğim oyun bu değil.

Neydi benim en sevdiğim oyun? Yoksa **körebe** miydi? Gözlerim kapalıyken sesleri daha iyi duyarım; yere sağlam basmayı o oyunla öğrendim belki ama yok o da değil.

İp atlarız bir de "Laleli bir, içeriye gir..." Neden laleli diyoruz da güllü, menekşeli demiyoruz hep düşünürüm gerçi. İki kişiysek ipi bağlayacak bir yer arar dururuz, kendi başımızın çaresine bakmayı belki bu oyunla öğrendik ama yok, bu da en sevdiğim oyun değil.

Üçtaş, beştaş, dokuztaş... Ne kadar taş bulursak ona göre karar verimiz hangisini oynayacağımıza, elimizdekiyle yetinmeyi, bu oyunla öğrendik belki de.

Ne vardı başka?

Topumuz varsa **yakan top** da oynarız. Bitmez oyun, kim can kazansa oyundan çıkanı geri alır, kendini düşünmez hiç kimse, bencil olmamayı belki de bu oyunla öğrendik.

Köşe kapmaca da ayrı güzel, hele ağaçlık bir alanda oynayınca tadına doyum olmaz. Ağaçlara isim bile verimiz, sahipleniriz onları. Ağaçlara sarılmayı belki bu oyunla öğrendik ama en sevdiğim oyun, bu da değil.

Neydi, neydi, neydi?

Yine oyunların arasında kayboldum. İnsan unutmaz mu en sevdiği oyunu? Yok, unutmadım aslında hepsini çok severim ama sizinle hangi oyunu oynayacağıma karar veremediğim için saydım hepsini.

Merak etmeyin **saklambacı** unutmadım. Haydi, gelin de hep birlikte oynayalım;

"Elma dersem çık, armut dersem çıkma.."

Handan Burak Aksoy